ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΤΣΙΤΣΙΜΙΔΑ

(Πρωτομαγιάτικο)

Ὅλη ἡ γειτονιὰ τὸ ἄκουσε πὼς ἡ κυρία Μπακαλιάρου, θὰ πήγαινε κ' ἐφέτος νὰ γιορτάση τὴν Πρωτομαγιὰ στὴν ἐξοχή.

Ἦταν ἔθιμο τοῦ τόπου, ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τοῦ χωριοῦ νὰ πηγαίνη ἔξω στὶς πρασινάδες καὶ τὰ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ, γιὰ νὰ γιορτάση τὴν ποιητικὴ γιορτὴ τῶν ἀνθέων, καταβροχθίζουσα κρέατα, κυλιομένη στὰ γρασίδια, τσαλαπατῶντας τὰ λουλούδια.

Ἡ Τσιτσιμίδα

Τώρα, θὰ μᾶς πῆτε, ὅτι αὐτὰ δὲν εἶνε καὶ τόσο ἀριστοκρατικὰ καὶ μάλιστα ποιητικά, διόλου.

Ἀλλά, ἂν ὅτι κάνει ἡ κ. Μπακαλιάρου, ἡ κ. Στρατσοχάρτου, ἡ κ. Τσαπελίδου, ἡ κ. Ἀπλυτοπούλου καὶ αἱ λοιπαὶ ἐξέχουσαι τῆς πόλεως, δὲν εἶνε ἀριστοκρατικό, τότε τὶ εἶνε ἀριστοκρατικό, σᾶς παρακαλοῦμε ; Μήπως ἐκεῖνα ποὺ κάνει ὁ λαὸς κ' ἡ φτωχολογιά ; Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε !...

Μόλις λοιπὸν κατέβηκε ἡ οἰκογένεια, γιὰ νὰ ἐπιβιβασθῆ στὸ κάρρο ποὺταν στρωμένο μὲ «ἀντρομίδες» καὶ κιλίμια, βρόντηξε ἡ φωνὴ τῆς κ. Μπακαλιάρου, τόσο δυνατά, ποὺ ἀκούστηκε ὡς τὸν πέρα μαχαλᾶ. Φώναζε τὴν ὑπηρέτριά της :

— Μουρὴ κιτρινιάάάάάρα, φέρε τοὺς κεφτέδες, γρήγορα, ποὺ ἔχουν ἑκατὸ δράμια βούτυρο, μουρή,ή,ή,ή,ή !...

— Κατέβασε καὶ τὴ σαλάτα, μουρὴ «παρμένη» γρήγορα καὶ πρόσεχε μὴ χύσης τὸμπόλικο τὸ λάδι.

Καὶ εἶχε δίκηο νὰ φωνάζη ἔτσι ὀργισμένη ἡ κ. Μπακαλιάρου.

Ὁ καροτσέρης ὁ Στραβοκαρέκλας, περίμενε δέκα τώρα λεπτὰ στὴν αὐλή. Τὰ χρωματιστὰ τὰ «χράμια» εἶχαν στρωθεῖ στὸ κάρρο. ἡ γειτονιὰ εἶχε μαζευτεῖ στὰ παράθυρα, τὰ δουλικὰ κυττάζανε ἀπὸ τὶς πόρτες, ὁ κ. Μπακαλιάρος, σηκώνοντας τὴν κοιλιά του, ποὺ ἦταν μεγαλείτερη ἀπὸ τὸ σῶμα του, εἶχεν ἀνεβεῖ κιόλας στὸ κάρρο, ὅλα ἦσαν ἕτοιμα. Ὁ υἱός Μπακαλιάρος, τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου, προοριζόμενος νὰ ἐγγραφῆ στὴν Ἰατρικὴ—πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τοὺς στοργικοὺς γονεῖς του, νὰ τὸν λένε προκαταβολικῶς «γιατρὸ —, εἶχε κατεβεῖ κι' αὐτός, ἕτοιμος καὶ πανέτοιμος μὲ τὴ λαδωμένη του χωρίστρα.

— Κυρία Μπακαλιάρου, ἀπάνω εἶν οὐ Μήτσους ; ρωτοῦσαν τὶς ἄλλες μέρες γι' αὐτὸν οἱ φίλοι του τὴν μητέρα του.

— Ποιός Μήτσους ; Οὐ γιατρός ;· ἀπαντοῦσε ἡ κ. Μπακαλιάρου. Γιατί—ὅπως εἴπαμε—ὁ υἱός Μπακαλιάρος δὲν ἦταν πειὰ «Μήτσους», ἦταν γιατρός. Εἶχε κατεβεῖ λοιπὸν κι' αὐτὸς κ' εἶχε ἀνέβει στὸ κάρρο μουρμουρίζοντας ἕνα τραγουδάκι ποὺ μποροῦσε νὰ ἦτανε καὶ γαλλικό :

Ἡ γειτονιὰ κατεπλάγη ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν φαγητῶν.

Λὲ βουαλὰ, ντόν, λὲ ζουλί Μαί.
Κὶ νοὺ προυντὶγγ σὲ μιρβέγι
κὶ ντὰνς λὶ μπουϊσσὸν αμπουμὲ
φλερὶ λὲ πριντάν ντὲ-ζ-ἀμπέγι
ὤχ ἀμὰν-ἀμὰν !...
λὶ βουαλὰ, ντόν, λὲ ζουλί Μαί !

Δὲν ὑπολειπότανε παρὰ ἡ δεσποινίς Εὐκοιλία Μπακαλιάρου, ἡ ὁποία, ἐπὶ τέλους, ἐφάνη σειομένη καὶ λυγιζομένη, πλήρης «μπομπορίων»—ἦσαν τότε τῆς ἐποχῆς—καὶ φκιασιδιῶν—αὐτὰ εἶνε καὶ σήμερα τῆς ἐποχῆς—καταχόκκινη καὶ ξυλομύτα «ὡς ροδοπάρειος ἠώς», ὅπως τῆς εἶχε γράψει ὁ κ. Σχολάρχης στὸ λεύκωμά της.

Διότι ἡ δεσποινίς Εὐκοιλία Μπακαλιάρου εἶχε καὶ «λεύκωμα», ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἀριστοκρατίας. Μόνον ποὺ τὸ μπέρδευε, πολλὲς φορές,μὲ τὸ ὑγρὸ ποὺ ζητοῦν οἱ γιατροὶ στὶς ἀναλύσεις !...

Μιὰ μέρα μάλιστα ἀκούσανε ὅτι ἡ κυρά-Μαργή, ἡ πλύστρα, ἦταν ἄρρωστη, γιατὶ εἶχε λεύκωμα, ἐφώναξε δυσαρεστημένη !

— Μπᾶ ! Καὶ ἡ πλύστρες τώρα ἔχουν *λεύκωμα !*

Καὶ πέταξε τὸ δικό της !...

Εἶχε λοιπὸν δίκηο ἡ κ. Μπακαλιάρου νὰ θυμώση καὶ νὰ εἶνε ὀργισμένη, γιατὶ ἐνῶ ὅλη ἡ οἰκογένεια εἶχεν ἐπιβιβασθῆ στὸ κάρρο, ἐκείνη ἡ χαμένη, ἡ «κιτρινιάρα» ἡ ὑπηρέτρια, ἀργοῦσε νὰ κατεβάση τοὺς κεφτέδες ποὺ εἶχαν ἑκατὸ δράμια βούτυρο μέσα» ! ..

Ἀπὸ πίσω, σὲ μιὰ σανίδα ποὺ τὴν ἔσφαζε, καθότανε ἡ Τσιτσιμίδα.

***

Δὲν θὰ παρακολουθήσουμε τὸ φόρτωμα τῶν φαγητῶν στὸ κάρρο, οὔτε τὴν παιηγυρικὴ τῆς οἰκογενείας παρέλαυι διὰ μέσου τῶν δρόμων.

Τοῦτο μόνον πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι ἡ γειτονιὰ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν φαγητῶν τῆς κ. Μπακαλιάρου.

— Χαράστηνε... Τὶ τυχερὴ ποὺ ἦταν ! ψιθύριζαν ἡ γειτόνισσες.

— Ἀνήμερα Λαμπρή, γεννήθηκε καλέ, πῶς νὰ μὴν εἶνε τυχερή ;

Ἡ κ. Μπακαλιάρου πάλι, δὲν ἤθελε νὰ μείνη σπίτι γιὰ σπιτάκι στὸ χωριό, ποὺ νὰ μὴ τὴν δῆ νὰ ἐκστρατεύη γιὰ νὰ πιάση τὸ Μάη.

Ἀπὸ κάθε δρόμο ποὺ περνοῦσε, κύτταζε στὰ παράθυρα, προσπαθῶντας νὰ δῆ κανέναν ἢ καμμιά, γιὰ νὰ τὴ χαιρετήση δυνατά :

— Καλὴ-μέρα κυρά-Μαριωρή !

— Καλὴ σου μέρα. Καὶ τοῦ χρόνου !... Καλή Πρωτομαγιά.

— Ἔ, πᾶμε γιὰ τὸ Μάη, βλέπετε !

— Δροσιὰ σας ἡ δροσιὰ του. Καὶ τοῦ χρόνου !

— Μιρσί-νὺχαριστῶ !...

Στὴν πλατεῖα ὅπου ὁ κόσμος ἤσανε πολύς, ὁ Στραβοκαρέκλος, κράτησε τὸ κάρρο του, γιὰ νὰ χαιρετήση ὁ κ. Μπακαλιάρος «τὶ ν' λαό». Ποῦ τὸ ξέρις ;... Μπορεῖ νὰ γίνη μιὰ μέρα καὶ Δήμαρχος. Ἐκεῖ λοιπὸν ἡ κ. Μπακαλιάρου ἐθεώρησε καλόν, νὰ φωνάξη μεγαλοφώνως στὸν ἄντρα της, σὰν νὰβγαζε τελάλι :

— Κωσταντῆ, κύτταξε σὲ παρακαλῶ τὶ ὥρα εἶνε στὸ χρυσὸ σου τὸ ρολόϊ, μὲ τὴ χρυσῆ καδένα !... γιατὶ μοῦ φαίνεται ἀργήσαμε !

Καὶ τὸ κάρρο ξεκίνησε καὶ πάλιν μὲ πομπὴ καὶ μὲ τραγούδια. Ὁ ἀθένας ἔλεγε τὸ τραγουδάκι του : Ὁ υἱός Μπακαλιάρος τιτίβιζε :

Λὲ βουαλὰ, ντόν, λὲ ζουλὶ Μαί
ὤχ ἀμὰν
κὶ ντὰνς λὶ μπουϊσσὸν αμπουμὲ
ὤχ, ἀμὰν—ζαμὰν !...

Ὁ πατέρας Μπακαλιάρος μελωδοῦσε :

Τώρα ναι Μάης κι' ἄνοιξι
τώρα ν' τὸ καλοκαῖρι,
τώρα κι' ὁ ξένος βού-
[λεται
στὸν τόπο του νὰ πάη.

Κι' ὁ Στραβοκαρέκλας κελαδοῦσε :

Ὅταν γκαρίζ' ὁ γαΐ-
[δαρος
Μαγιάπριλο μυρίζει
κι' ἐμένα τὴν καρδοῦ-
[λα μου
κανεὶς δὲν τὴν ὁρίζει.

Τότε τὶ θὰ φορέσουμε ἐμεῖς !

— Δὲν θὰ πῆς καὶ σὺ Εὐκοιλία μου, κανένα ; Εἶπε ἡ μητέρα Μπακαλιάρου στὴν κόρη της, ποὺ καθόταν σὰν *ζωγραφιστή.*

— Τὶ νὰ πῶ μαμά, δὲν ξέρω !!..

— Τὸ πουλάκι μου! Πέσε ἕνα κοριτσίστικο καὶ σύ.

Εἰς τὴν πλατείαν τοῦ χωριοῦ ὁ κόσμος ἤτανε πολύς.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, μαμά μου, νὰ πῶ. Κι' ἄρχισε νὰ ψέλνη σὰν ἀριστερὸς ψάλτης, μὲ τὴ μύτη :

Δὲν εἶνε ὁ βίος Μάϊος, αἰώνιος δὲν εἶνε...

— Σωστά! φώναξε φιλοσοφῶν ὁ Στραβοκαρέκλας,συλλογιζόμενος

τούς Μαΐους τῆς ἡλικίας του καὶ τὰ ὀχτὼ παιδιὰ ποὺ εἶχε γεννοβολήσει ἡ γυναῖκα του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ θρέψη. Σωστὰ δὲν εἶνε ὁ βίος Μάϊος, εἶνε καί... *Γεννάρης !* Ὅλο καὶ γεννοβολάει ἀνάθεμά τον !...

***

Στὸ πίσω μέρος τοῦ κάρρου, σὲ μιὰ κοφτερὴ σανίδα ἀπάνω, ποὺ τὴν ἔσφαζε , καθόταν ἡ δοῦλα ἡ Τσιτσιμίδα, μὲ γυμνὰ τὰ πόδια της, ὑγρὴ καὶ στάζοντας ἀκόμα ἀπὸ νερά, θολόσταχτες καὶ ἀλυσσίβες.

Δὲν ἦταν τόνομά της Τσιτσιμίδα. Κάπως ἀλλοιῶς τὴν εἶχε βγάλει ὁ νουνός της. Ὅταν ὅμως τὴν πῆρε ἡ κ. Μπακαλιάρου ὑπηρέτρια, καὶ εἶνε τόσα χρόνια ἀπὸ τότε, μιὰ σταλιὰ κρέας τὴν πῆρε καὶ τὴν μεγάλωσε, ὅταν λέμε τὴν πῆρε ἡ κ. Μπακαλιάρου δοῦλα γιὰ νὰ τὴν κάνη ἄνθρωπο, βλέποντας τὴ χλωμάδα τῆς φτωχῆς κόρης, τὴν ὠνόμασε Τσιτσιμίδα (*) καὶ τὸ παρατσοῦκλι πειὰ τῆς ἔμεινε. Εἶχε λησμονήσει καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια τὸ ἀληθινὸ ὄνομά της. Καὶ Τσιτσιμίδα πράγματι, ἀληθινὴ κατάντησε ἀπ' τὶς βαριὲς δουλιές, μὲ τὶς ὁποῖες φόρτωνε τὸ ἀδύνατο κορμί της, ἡ «κυρά της», τὸ ξύλο, τὴ νηστεία, τὴ στέρησι, τὴ γκρίνια καὶ τὴ φαγοῦρα τὴν καθημερινή.

— Ὑπηρέτρια ἤτανε, τί θέλανε τὰ μοῦτρα της ; Νὰ τὴν κάνουμε κυρά ;

Εἶχαν ἀποκτηνώσει τελείως τὸ φτωχὸ κορίτσι, ὥστε νὰ μὴν αἰσθάνεται πλέον τίποτε καὶ νὰ μὴν καταλαβαίνει ἄλλη ζωὴ καλύτερη ἀπὸ αὐτὴ ποὺ ζοῦσε. Ἦταν μάλιστα καὶ εὐχαριστημένη. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ἰδίως ποὺ πέθανε κ' ἡ μάνα της, μιὰ φτωχὴ γυναίκα, ξερὴ ἀπὸ τὴν στέρησι κι' ἀδύνατη σ'ἕν καλαμποκιοῦ κοτσάνι, ἡ Τσιτσιμίδα εὐχαριστοῦσε τὸ Θεό, ποὺ βρέθηκε ἡ Μπακαλιάρενα νὰ τὴν μαζέψη. Εἶχε μάλιστα καὶ ὀτοχρέωσι στὴ Μπακαλιάρου, ποὺ τὴν ἀνεχότανε καὶ δὲν τὴν ἔστελνε στὸ καλῆβι της νὰ τρώη ξερὴ μπομπότα !...

***

Χειμῶνα-καλοκαῖρι μὲ παγωνιὲς καὶ κρῦα, ποὺ ἔκαιγαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα, ξυπόλητη περπατοῦσε. Τὰ πόδια της πληγιάσανε, πριστήκανε καὶ μελανιάσανε. Τὰ δάχτυλά της μοιάζανε σὰν λουκάνικα ἀπ' τὸ πρήξιμο !

— Τί θέλει ἡ βρῶμα ! Ἐβόα ἡ κυρία Μπακαλιάρου, κάλτσες, παπούτσια καὶ σκαρπίνια νὰ τῆς φορέσω τῆς δούλας, τῆς χωριάτισσας !... Ἂν ἂν φοροῦν ἡ δοῦλες μας παπούτσια, μεῖς ἡ νοικοκυράδες τότε, τί πρέπει νὰ φορέσουμε !...

Ἡ Εὐκοιλία συμφωνοῦσε σιωπηρῶς μὲ τὴ μαμά της. Σούφρωνε τὰ χείλη της, καὶ κύτταζε χαμηλὰ τὸν πολυέλαιο μὲ τὰ μικρά της μάτια, γιὰ τὰ ὁποῖα καὶ «*βωόσιδα*» τὴν ἀποκαλοῦσε ὁ κ. Σχολάρχης. Στὸ λεύκωμά της μάλιστα εἶχε γράψει :

Τὰ μάτια σου ὠκεανὸς θελγήτρων καὶ μαγείας
πλήρη ἀκτινοβολιῶν καὶ θείας ἀναυγείας.

***

Ἡ ἀϋπνίες τὸ εἶχαν ἀποτελειώσει τὸ κορίτσι. Ἔπρεπε νὰ καθαρίση τὸ σπίτι, ὅταν θὰ κοιμόταν ἡ οἰκογένεια τὸ βράδυ καὶ νὰ σηκωθῆ πρωΐ, νύχτα, θαμπὰ-θαμπά, πρὶν νὰ λαλήσουνε τὰ πετεινάρια νὰ τὰ σιγυρίση ὅλα, νὰ τὰ κάμη ἕτοιμα καὶ ἕτοιμα νὰ τὰ βρῆ, μὲ τὴν ἀνατολή, ποὺ ξυπνοῦσε μαχμουρλοῦ ἡ κυρία Μπακαλιάρου.

Καμμιὰ φορὰ ἐρχόταν ὁ πατέρας της, ἕνας κακομοίρης κ' ἔλεεινὸς χωριάτης, δαρμένος ἀπὸ τὴ φτώχια, κυνηγημένος ἀπὸ τ' ἀποσπάσματα, γδαρμένος ἀπὸ τοὺς εἰσπράκτορας κι' ἀπὸ τοὺς φορατζῆδες. Ἔβλεπε τὸ κορίτσι του χλωμὸ καὶ καταμέλανο ἀπ' τὸ ξύλο καὶ συνεκινεῖτο. Τὸ ἐμακάριζε μονάχα γιατὶ ἔτρωγε ἄσπρο χάσικο ψωμί.

Ἡ κ. Μπακαλιάρου τὸν κρατοῦσε στὴ σκάλα.

— Νὰ μὴν ἀνέβῃ ὁ παληοχώριατος ἀπάνω καὶ μοῦ λερώση τὸ χαγιάτι !

Τοῦ ἔδινε, σὰ νὰ τοῦ τόν πετοῦσε στὰ μοῦτρα του, ἕνα νερόπλυμα καφὲ καὶ τὸν ἔδιωχνε κατόπιν.

— Αἴ, ἄϊντε τώρα στὸ καλὸ καὶ μὴν ἔρχεσαι συχνὰ καὶ ξεσηκώνεις τὸ παιδί σου !

Καὶ ὁ χωριάτης ἐμψυχωμένος λίγο, ἀπὸ τὸ θερμὸ τονωτικὸ ποτό, ποὺ κάνα-δυὸ φορὲς τὸ χρόνο, σὰν γιατρικὸ τὸ ἔπινε, ἔφευγε μακαρίζοντας ἐκ βάθους καρδίας τὸν Θεό, ποὺ ὑπάρχουνε καί... καλοὶ ἄνθρωποι στὸν κόσμο !».

(Τὸ τέλος στὸ προσεχὲς) ΣΤΑΜ ΣΤΑΜ.

(*) Κίτρινη μαργαρίτα

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ι. Λ.

Σπανίως φυσιογνωμία ἐκφράζει τόσην χάριν ὅσον τῆς νεαροτάτης καὶ ἐκλεκτῆς Δεσποινίδος καὶ τόσην αἰθερίαν ὠμορφιά. Τὸ λεπτότατο σᾶν Σὰξ πρόσωπό της πλασιώνεται μὲ θαυμάσια καστανόχρυσα μαλλιά. Παρ' ὅλη τὴν κουκλίστικη ἐμφάνισι τὴν διακρίνει ἐξαιρετικὴ πολυμάθεια. Διαβάζει μὲ ἀληστίαν καὶ συγχρόνως ἔχει ταλέντο ποιητικό, γράφει μὲ ἔμπνευσι καὶ ρυθμό. Ἀκόμη δὲν ἔκανε τὴν ἐπίσημον εἰσοδὸν της σὲ δεξιώσεις, παρὰ μόνον σὲ λευκοὺς ἀπογευματινοὺς χορούς.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην μουσικὸν ἀπόγευμα παρὰ τῷ Πρεσβευτῇ τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῇ κ. Μολδοβάνου.

— Αἱ καλλιτεχνικαὶ αἴθουσαι φιλοξενοῦν ἐκλεκτὸν Ἀθηναϊκὸν κόσμον.

— Ὁ Οὔγγρος βιολονίστας κ. Σιτζέων, ἐμάγευσεν κυριολεκτικῶς τὸ ἀκροατήριον, ἐκτελέσας μὲ καταπληκτικὴν τέχνην, δυσκολωτάτας συνθέσεις.

— Κεκλημένοι ἦσαν Πρεσβευτὴς Γαλλίας καὶ κ. Κλεμὰν Σιμόν, Ἐπιτετραμμένος Ἑλβετίας καὶ ἡ κ. Μπρουά, Πρεσβευτὴς Σουηδίας κ. Ἄλμστρεμφερ, ἡ κ. Γιούγεβιτς, Ἐπιτετραμμένος Αὐστρίας καὶ κ. Βάλτερ, ἡ κ. Ἐλ. Βενιζέλου μὲ τουαλέττα ἐμπριμὲ ρὸζ καὶ ἄσπρη καὶ καπέλλο ἄσπρο, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Καφαντάρη πολὺ ὠμορφη μὲ μαῦρα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ι. Τσαμαδοῦ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἴμμελεν ὡραιοτάτη μὲ τουαλέττα ἀσυνείθιστη πτὲ καὶ μαύρη καὶ καπέλλο συντονισμένο, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χεμπρλάϊν, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μάξιμου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀντωνοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ι. Δούσμανη, ἡ κ. Φωφὼ Μεταξᾶ, ἡ Δις Ἀλ. Καραπάνου, ἡ κ. Σαλταφέρα, κ. ἄ.

— Μία ἐνδιαφέρουσα καὶ ὡραιοτάτη ἐμφάνισις ἡ πριγκήπισσα Λιχτενστάϊν μὲ θαυμάσιο φόρεμά μπλὲ καὶ ἄσπρο ἐμπριμὲ καὶ καπέλλο ὁμοιόχρωμον.

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ κυπέλλου Νταίηβης εἰς τὸ «Τέννις κλοὺμ» ὡραῖαι συγκεντρώσεις τὸ παρελθὸν Σάββατον, Κυριακὴν καὶ Δευτέραν.

— Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ὅ,τι ὡραῖον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ἀθήνα ὑπὸ ἔποψιν κομψότητος, ὠμορφιᾶς, χάριτος σιλουετττῶν.

— Αἱ περισσότερες τουαλέττες σὲ χρώματα ἔντονα μπλὲ, πορτοκαλλιά, κίτρινα, ρὸζ, πράσινα, πολλὰ ἄσπρα, καὶ περισσότερα ἐμπριμὲ.

— Ἡ ὁμὰς τῶν Δεσποινίδων ἦτο ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἐμψυχα λουλούδια, ἡ Δις Μαρία Ἀξελοῦ μὲ ἐμπριμὲ μπλὲ καὶ κόκκινο καὶ πλατύγυρον πῖλον, ἡ Δις Βεζανῆ μὲ ἐμπριμὲ χαριτωμένη ἄσπρο καὶ μπλὲ μαρὶν καὶ ἄσπρο ψάθινο καπέλλο, ἡ Δις Λελὲ Βεζανῆ μὲ μπλὲ ροναγιάλ, Δις Ἑλένη Βλάχου μὲ μπέζ, Δις Ψιακῆ μὲ νόστιμο ἐμπριμὲ φόρεμα, Δις Χαροκόπου μὲ ἐμπριμὲ-λενζερὶ καὶ πλατύγυρον πῖλον ψάθινον, Δις Ἰωάννα Λοβέρδου πολὺ ὠμορφη μὲ ρὸζ ἐμπριμὲ κρὲπ-νὲ-σὶν καὶ ἄσπρο καπέλλο, Δις Βουρλούμη ρὸζ ἀτρ ἐμπριμὲ, Δις Καμπάνη Σοινέερ σιτρὸν, Δες Δοανίδη μὲ μπλὲ Κοπεναγκ. Δες Π. Μάτσα μὲ ρὸζ ἐμπριμὲ, Δις Μαλαμίδη κίτρινη.

— Καὶ αἱ κ. κ. Ἀρλόττα, Πασπάτη, Χωρέμη, Ἀλιότη μὲ κομψὸ σύνολον ἄσπρο καὶ μαῦρο, Π. Μάτσα, Ἀρ. Λαδοπουλου—ἐμψυχον κροκὶ τῆς «βόγκ» φέρουσα μοντέλλο «Σανὲλλ» ἐμπριμὲ συμπληρωμένο μὲ χαριτωμένη βέστα, ἀπὸ τὸ ἴδιο μπλὲ καὶ ρουμπὶ ἐμπριμὲ καὶ καπέλλο ψάθινο, μπλὲ γαρνιρισμένο μὲ καστόρι μπέζ.

— Ἕνα ἄλλο ὡραῖο σύνολον ἡ κ. Σερπιέρη μὲ ἐμπριμὲ γκρὶ φόρεμα καὶ μαντὼ ἴδιο, γαρνιρισμένο μὲ μπιὰν καὶ μπονισὸν βελούδινο μαῦρο, μπουτουνιέρα μαύρη καὶ ἄσπρη.

— Ἄλλη χαριτωμένη ἐμφάνισις ἡ κ. Νάντα Ι. Κυριακοῦ μὲ ἰδιότυπον ἐμπριμὲ κίτρινο καὶ μαῦρο καὶ καπέλλο ἀπὸ κίτρινη ψάθα συνδυασμένη μὲ μαῦρο καστόρι. Ἰδιότυπη φυσιογνωμία ἡ κ. Μαρκέτη μὲ μπλὲ μαρὶν, ὡραῖον σύνολον.

— Τὴν Παρασκευὴν δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Τσιροπινᾶ.

— Τὸ Σάββατον γκάρντεν-πάρτυ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἀλ. Δημητριάδη.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξωφύλλου τοῦ «Μπουκέτου» εἶνε τὸ περίφημον ἔργον τοῦ μεγάλου ζωγράφου Φράνς Χάλς. Ὁ Κιθαρῳδός», τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται στὸ Μουσεῖο τοῦ Ἀμστερνταμ.

Ο,ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Η ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τὸ πρῶτο βιβλίο ποὺ τυπώθηκε στὴ γλῶσσα μας εἶνε ἡ Γραμματικὴ τοῦ Λασκαρέως, τῆς ὁποίας ἡ ἐκτύπωση ἔγινε στὸ Μεδιόλανο στὰ 1476, τῇ ἐπισασίᾳ Δημητρίου τοῦ Κρητός. Ἐπίσης ἀπὸ τὴν Κρήτη κατήγετο κι' ὁ πρῶτος στοιχειοθέτης, ὁ ὁποῖος ὀνομαζόταν Ἀλέξανδρος Γεωργίου καὶ ἐξέδωκε στὴ Βενετία ἕνα ψαλτῆρι στὰ 1486. Τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ τυπογραφεῖα ἵδρυσεν ὁ ἐπίσης Κρητικὸς Ζαχαρίας Καλλέργης περὶ τὰ τέλη τοῦ 15ου αἰῶνος κατ' ἀρχὰς στὴ Βενετία κι' ἀργότερα στὴ Ρώμη. Ὥστε στὴν ἑλληνικὴ τυπογραφία τὰ πρωτεῖα κατέχουν οἱ Κρῆτες.

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑς,,
Ἔγινε κυριολεκτικῶς ἀνάρπαστο. Ποτὲ ὅς τώρα δὲν ἀγοράσθηκε μὲ τόσο φανατισμὸ ἑλληνικὸ περιοδικό. Ὁ θρίαμβος αὐτὸς ὠφείλετο καὶ στὴν ἄφθονη καὶ συναρταστικὴ ὕλη, ἀλλὰ πρὸ πάντων στὴν ἐγκαινιασθεῖσαν ἀπὸ τοῦ φύλλου αὐτοῦ ΠΙΝΑΚΙΘΗΚΗΝ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑς,,. Στὸ αὐριανὸ φύλλο ἡ ἤδη καὶ ἡ καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες τῆς πινακοθήκης, τρίχρωμες, ἀληθινὰ ἀριστουργήματα.
ΖΗΤΗΣΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΤΗΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,,

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ὁ κ. Ἡρακλῆς Ζελιώτης, Ἐμπορορράπτης ὁδὸς Πατησίων νὰ διέλθῃ ἐκ τῶν γραφείων μας δι' ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν τὸ κατάστημά του.